

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายการลดความเหลื่อมล้ำเพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ (CFS Recommendations on Reducing Inequalities for Food Security and Nutrition)

เหตุผล

1. ความเหลื่อมล้ำที่เพิ่มขึ้นทั้งภายในและระหว่างประเทศได้รับการยอมรับว่าเป็นความท้าทายสำคัญต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนและการปฏิบัติตามสิทธิมนุษยชน
2. ความเหลื่อมล้ำในระบบอาหารและระบบที่เกี่ยวข้องมีผลต่อความมั่นคงด้านอาหารและผลลัพธ์ด้านโภชนาการ การรวมศูนย์อำนาจในการผลิตอาหาร การค้าขายอาหาร การแปรรูปและการกระจายอาหาร รวมถึงการกระจายทรัพยากรการเกษตรที่ไม่เท่าเทียมกัน สิทธิการถือครองที่ดิน และการเข้าถึงแหล่งทุน ล้วนทำให้ความเหลื่อมล้ำลึกขึ้นในกลุ่มผู้มีบทบาทต่างๆ ในระบบเกษตรและอาหาร
3. ความเหลื่อมล้ำในความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการลดโอกาสชีวิตและคุณภาพชีวิตของผู้คน ลดประสิทธิภาพการผลิต สร้างความยากจน ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสังคม และมีส่วนทำให้เกิดความรุนแรงต่อสตรี นอกจากนี้ยังทำให้บางกลุ่มได้รับผลกระทบเป็นพิเศษ เช่น สตรี ผู้ถือครองที่ดินรายย่อย ชาวนา ผู้ไม่มีที่ดิน คนงานภาคเกษตร คนไร้บ้าน คนงานนอกระบบ ผู้ย้ายถิ่น ผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ ผู้ลี้ภัย กลุ่มชนพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น และชนกลุ่มน้อยทางเชื้อชาติและชาติพันธุ์ กลุ่มคนพิการ ผู้ป่วยเรื้อรัง คนสูงอายุ เยาวชน เด็กผู้ชาย และเด็กผู้หญิง สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม หรือที่ตั้ง สามารถเพิ่มความเหลื่อมล้ำในความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการได้
4. วงจรของความเหลื่อมล้ำนี้ยังคงดำเนินต่อไปเนื่องจากความไม่มั่นคงทางอาหารและภาวะทุพโภชนาการทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำ ลิดรอนสิทธิอื่นๆ เช่น สิทธิในการมีสุขภาพกายและจิตใจที่ดีที่สุด และสิทธิในการศึกษา นอกจากนี้ ยังลดโอกาสของกลุ่มที่ยากจนที่สุดและกลุ่มที่เปราะบางที่สุด ทำให้การถูกกีดกันเพิ่มขึ้นและทำให้ความพยายามที่จะไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลังยากยิ่งขึ้น ปัจจัยต่างๆ เช่น ภัยพิบัติทางธรรมชาติ โรคระบาด การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ความขัดแย้ง วิกฤตการณ์ และการใช้การอดอาหารของพลเรือน เป็นวิธีการทำสงครามในหลายพื้นที่ของโลก เพิ่มความซับซ้อนและความกดดันเพิ่มเติมสำหรับผู้ประสบความไม่เท่าเทียมกัน
5. ความเหลื่อมล้ำทั้งภายในและระหว่างประเทศ รวมถึงในกลุ่มคนที่ยากจนที่สุดและเปราะบางที่สุด อาจทำให้การเติบโตช้าลง และนำไปสู่ความไม่มั่นคงทางการเมือง การพลัดถิ่น และการอพยพ ซึ่งส่งผลเสียต่อความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ และกระทบต่อการบรรลุสิทธิในการเข้าถึงอาหารที่เพียงพออย่างต่อเนื่องในประเทศที่มีรายได้ต่ำ ปานกลาง และสูง รวมถึงในบริบทของภาวะฉุกเฉินด้านมนุษยธรรม ความขัดแย้ง ทั้งความขัดแย้งทางอาวุธ และภัยพิบัติทางธรรมชาติ
6. ความไม่มั่นคงทางอาหารพบมากในผู้หญิงและเด็กหญิงมากกว่าผู้ชายในทุกภูมิภาคของโลก ซึ่งส่งผลให้ความไม่เท่าเทียมทางเพศยิ่งรุนแรงขึ้น การคุ้มครอง ส่งเสริม และปฏิบัติตามสิทธิสตรีและเด็กหญิง

ในขณะที่เดียวกันก็ต้องแก้ไขความไม่เท่าเทียมทางเพศ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อการบรรลุสิทธิในการมีอาหารที่เพียงพออย่างต่อเนื่อง

7. สอดคล้องกับวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี 2030 ซึ่งเรียกร้องให้สร้างโลกที่ยุติธรรม เท่าเทียม เปิดกว้าง และครอบคลุมทางสังคม ซึ่งความต้องการของผู้ที่เปราะบางที่สุดจะได้รับการตอบสนอง และเพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ของ CFS ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายของ CFS ต่อไปนี้ถูกออกแบบมาเพื่อเป็นเอกสารที่เน้นการปฏิบัติให้คำแนะนำเกี่ยวกับการพัฒนาและเสริมสร้างนโยบายที่มุ่งเน้นอย่างชัดเจนในการลดความเหลื่อมล้ำและจัดการกับปัจจัยขับเคลื่อนทั้งในทันทีและระบบ เพื่อให้เกิดความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการสำหรับทุกคน ในขณะที่เดียวกันก็เปลี่ยนแปลงระบบการเกษตรและอาหารโดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง

8. ในการทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายนี้ ความสำคัญของการดำเนินการเพื่อลดความเหลื่อมล้ำในความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของการไม่เลือกปฏิบัติ ความโปร่งใส จริยธรรม และแนวทางที่ครอบคลุม สอดคล้องกับสิทธิมนุษยชน และคำนึงถึงบริบทระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น

9. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเหล่านี้มุ่งเน้นไปที่รัฐบาล (กระทรวงที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานและสถาบันระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น) รวมถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ เช่น องค์กรระหว่างประเทศ สถาบันการเงินระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยและสถาบันวิชาการ ภาคเอกชน (รวมถึงวิสาหกิจขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่) องค์กรการกุศล ภาคประชาสังคม ชนพื้นเมือง และชุมชนท้องถิ่น ในขณะที่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดมีความรับผิดชอบร่วมกันในการทำงานและร่วมมือเพื่อลดความเหลื่อมล้ำในระบบเกษตรและอาหาร บทบาท สิทธิ และความรับผิดชอบที่แตกต่างกันควรได้รับการยอมรับ

10. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเหล่านี้เป็นไปโดยสมัครใจและไม่มีผลผูกพันทางกฎหมาย ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อก่อให้เกิดสิทธิหรือข้อผูกพันใดๆ ภายใต้กฎหมายภายในประเทศหรือระหว่างประเทศ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเหล่านี้มีเจตนาที่จะถูกตีความและนำไปใช้ตามระบบกฎหมายของแต่ละประเทศ และจัดลำดับความสำคัญต่อกลุ่มที่ได้รับผลกระทบจากความหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการมากที่สุด

A. การจัดการกับความเหลื่อมล้ำในระบบอาหาร

การเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติและตลาด

รัฐบาลควร:

1. ยอมรับ ส่งเสริม เคารพ และปกป้องสิทธิการถือครองทรัพยากรที่ถูกต้องและเท่าเทียมกัน รวมถึงการคุ้มครองสิทธิการถือครองร่วม ตามแนวทาง CFS Voluntary Guidelines เกี่ยวกับการบริหารจัดการที่ดิน การประมง และป่าไม้ เพื่อความมั่นคงด้านอาหารของประเทศ รวมถึงการดำเนินการปฏิรูปการกระจายที่ดินที่เหมาะสม (สิทธิการถือครองที่ดิน)

2. ยอมรับและเคารพสิทธิของสตรีในการถือครองที่ดิน การเข้าถึงและการควบคุมที่ดินและทรัพยากรต่าง ๆ และสิทธิในทรัพย์สิน การเป็นเจ้าของ การใช้ประโยชน์ และการโอนทรัพย์สิน รวมถึงการสืบทอดสิทธิที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสถานภาพสมรสหรือการหย่าร้าง โดยไม่ขึ้นกับสถานภาพทางแพ่งและสมรสของสตรี ในการสอดคล้องกับกรอบกฎหมายและลำดับความสำคัญของชาติ (สิทธิการถือครองที่ดินของสตรี)
3. ออกแบบ เสริมสร้าง และบังคับใช้นโยบาย โปรแกรม และกฎหมายที่ส่งเสริม เคารพ ปกป้อง และปรับปรุงการเข้าถึงทรัพยากรที่เท่าเทียมกันและยั่งยืน เช่น ที่ดิน การประมง ป่าไม้ น้ำ และทรัพยากรการผลิตอาหารอื่นๆ ให้กับทุกคน โดยมุ่งเน้นไปที่ความต้องการของผู้ยากจนและกลุ่มเปราะบางที่สุด (การเข้าถึงทรัพยากร)
4. พัฒนานโยบาย กฎหมาย และระเบียบข้อบังคับเพื่อส่งเสริมการเข้าถึงตลาดระหว่างประเทศ ระดับภูมิภาค ระดับชาติ และท้องถิ่นอย่างเท่าเทียมกัน รวมถึงการเข้าถึงบริการดิจิทัลและการเงิน ในขณะเดียวกันต้องคอยเฝ้าระวังและลดการรวมศูนย์ทรัพยากร (การเข้าถึงตลาด)
5. ส่งเสริมโครงการจัดซื้อจัดจ้างสาธารณะที่ครอบคลุมตลอดจนโครงการคุ้มครองทางสังคมและโครงการอาหารในโรงเรียนที่ส่งเสริมอาหารเพื่อสุขภาพผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน และการจัดหาที่เท่าเทียมและครอบคลุม โดยให้ความสำคัญกับอาหารที่ผลิตในท้องถิ่นและมีความทนทานต่อสภาพอากาศ (การจัดซื้อจัดจ้างสาธารณะ)
6. หลีกเลี่ยงและงดเว้นจากมาตรการฝ่ายเดียวที่ไม่สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศและกฎบัตรแห่งสหประชาชาติ ซึ่งขัดขวางการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเต็มที่ และขัดขวางสิทธิในการเข้าถึงอาหารอย่างเพียงพอ (มาตรการฝ่ายเดียว)
7. เพิ่มขีดความสามารถให้กับเกษตรกรรายย่อย ชาวนา ครอบครัวยุทธศาสตร์ โดยเฉพาะสตรี เยาวชน ชนพื้นเมือง และชุมชนท้องถิ่น ในการเข้าถึงตลาดต่างๆ ผ่านการเสริมสร้างสหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร สมาคม และเครือข่ายต่างๆ ซึ่งจะเพิ่มอำนาจการต่อรองและการมีส่วนร่วมในห่วงโซ่มูลค่าของระบบเกษตรและอาหาร รวมถึงตลาดในท้องถิ่น (การมีส่วนร่วมในตลาดที่ครอบคลุม)

สถาบัน ความร่วมมือ และการเป็นหุ้นส่วน

รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดควร:

8. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการเป็นตัวแทนของผู้ที่เผชิญกับความเหลื่อมล้ำ โดยเฉพาะกลุ่มที่ยากจนและเปราะบางที่สุด ไม่ว่าจะโดยตรงหรือผ่านองค์กรของพวกเขาทั้งในรูปแบบทางการและไม่เป็นทางการ พร้อมทั้งสร้างสถาบัน กลไก และการเป็นหุ้นส่วนที่ครอบคลุม เข้าถึงได้ โปร่งใส และรับผิดชอบต่อผู้ที่เผชิญความเหลื่อมล้ำ เพื่อให้พวกเขาสามารถตัดสินใจของตนเอง ดำเนินการร่วมกัน และมีส่วนร่วมในกระบวนการเจรจาและการตัดสินใจที่เกี่ยวข้อง ตามบริบทระดับชาติ รวมถึง

การส่งเสริมความสามารถของบุคคล องค์กรภาคประชาสังคม ชุมชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น ๆ ในการมีส่วนร่วมอย่างจริงจังในการกำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรและระบบอาหาร (การมีส่วนร่วมและการเป็นตัวแทน)

9. ส่งเสริม เสริมสร้าง และดำเนินการตามกลยุทธ์ นโยบาย และโปรแกรมด้านความมั่นคงด้านอาหาร และโภชนาการในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับนานาชาติ รวมถึงการสนับสนุน และส่งเสริมเศรษฐกิจสังคมและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (social and solidarity economy) ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการสร้างโอกาสการทำงานที่มีคุณภาพสำหรับทุกคน โดยเฉพาะผู้ที่ยากจนและเปราะบางที่สุด พร้อมทั้งลดความเหลื่อมล้ำและยุติความยากจน (เศรษฐกิจสังคมและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน)
10. ส่งเสริม สนับสนุน และจัดหาเงินทุนสำหรับความร่วมมือเหนือ-ใต้ ใต้-ใต้ และความร่วมมือสามเหลี่ยม เพื่อบรรลุมาตรฐานการครองชีพที่เพียงพอ รวมถึงสิทธิในการเข้าถึงอาหารที่เพียงพอ พร้อมทั้งเพิ่มขีดความสามารถในการเข้าถึงทรัพยากรทางการเงิน ข้อมูล ทรัพยากรธรรมชาติ และการเข้าถึงตลาดของผู้ที่ยากจนและเปราะบางที่สุด (ความร่วมมือเพื่อการพัฒนา)

รัฐบาลและองค์กรระหว่างประเทศทั้งหมดควร:

11. ปรับปรุงและเสริมสร้างการบริหารจัดการระดับโลกในด้านเกษตรและระบบอาหาร โดยส่งเสริมการมีส่วนร่วมที่ครอบคลุม มีความหมาย และการเป็นตัวแทนในกระบวนการตัดสินใจของสตรี คนยากจนที่สุด คนเปราะบางที่สุด และกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงที่จะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง รวมถึงกลุ่มจากประเทศกำลังพัฒนา ประเทศที่พัฒนาน้อยที่สุด เกาะเล็ก ๆ ที่กำลังพัฒนา และประเทศที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล เพื่อช่วยลดความเหลื่อมล้ำและการถูกกีดกัน (การบริหารจัดการระบบเกษตรและอาหาร)
12. เพิ่มการลงทุนที่รับผิดชอบในห่วงโซ่คุณค่าทางการเกษตรและอาหารที่ครอบคลุมในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับนานาชาติ รวมถึงการแปรรูปและการกระจายอาหาร เพื่อลดความเหลื่อมล้ำและส่งเสริมการเกษตรและห่วงโซ่อาหารที่ยั่งยืนและมีความทนทาน โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีความยากจนหลายมิติแพร่หลาย และในขณะเดียวกันควรเคารพสิทธิแรงงาน ป้องกันการละเมิดสิทธิแรงงาน และลดความเสี่ยงจากการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศ การละเมิด และการล่วงละเมิดทางเพศ (ห่วงโซ่คุณค่าทางการเกษตรและอาหารที่ครอบคลุม)

รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดควร:

13. ส่งเสริมการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน ระบบขนส่ง บริการ เทคโนโลยี และห่วงโซ่อุปทานที่รับผิดชอบ โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีความยากจนหลายมิติแพร่หลาย ให้สอดคล้องกับลำดับความสำคัญของชาติ โดยใช้วิธีการเชิงดินแดนและเสริมสร้างการเชื่อมโยงการค้าและตลาดในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับนานาชาติ (การปรับปรุงการเชื่อมโยง)

14. ลงทุนในการขยายการจ้างงานในภาคเกษตรและนอกภาคเกษตรที่มีคุณภาพ โดยเฉพาะสำหรับสตรีและเยาวชน รวมถึงการลงทุนในธุรกิจขนาดเล็กและครอบครัว เพื่อสร้างโอกาสการสร้างรายได้ที่เท่าเทียมกัน มีคุณภาพ และครอบคลุม รวมถึงการทำงานนอกภาคเกษตร (การจ้างงานในภาคเกษตรและนอกภาคเกษตร)
15. สร้างโอกาสให้กับเกษตรกรรายย่อย ครอบครัวเกษตรกร ผู้ยากจน และผู้ที่เปราะบางที่สุด โดยร่วมมือกับภาคเอกชนเมื่อเหมาะสม เพื่อเสริมสร้างความรู้ทางการเงินและการเข้าถึงแหล่งทุน รวมถึงการเข้าถึงเครดิตที่มีราคาถูกกว่า การออม การประกันภัย และการเงินเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเพื่อบรรเทาผลกระทบ ปรับตัว และเสริมสร้างความยืดหยุ่น นอกจากนี้ยังควรให้ความสำคัญต่อการเพิ่มการเข้าถึงแหล่งเงินทุนสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (MSMEs) โดยเฉพาะธุรกิจที่นำโดยผู้หญิง โดยควรคำนึงถึงข้อจำกัดที่ผู้หญิงเผชิญและความจำเป็นในการมีอัตราดอกเบี้ยที่เท่าเทียมและระยะเวลาการชำระคืนที่ยาวขึ้น (การเข้าถึงแหล่งทุน)
16. ลงทุนในระบบข้อมูลที่ครอบคลุม เข้าถึงได้ และโปร่งใสที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ที่ยากจนและเปราะบางที่สุด รวมถึงการส่งเสริมความรู้ทางดิจิทัลในระบบเกษตรและอาหาร โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเช่น บริการข้อมูลราคาตลาด การพยากรณ์อากาศ บริการสภาพภูมิอากาศ และวิดีโอแนะนำการเกษตร เพื่อช่วยให้พวกเขาตัดสินใจอย่างมีข้อมูลและแก้ไขปัญหาการเข้าถึงข้อมูลที่ไม่เท่าเทียมกัน ในขณะเดียวกันต้องคำนึงถึงการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวของข้อมูลและการเป็นเจ้าของข้อมูล (การเข้าถึงข้อมูล)
17. ส่งเสริมการพัฒนา การเผยแพร่ และการใช้เทคโนโลยีที่ยั่งยืนซึ่งสามารถช่วยให้เข้าใจและแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำในด้านความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ (FSN) ในด้านการผลิตอาหาร การแปรรูปอาหาร ความปลอดภัยทางอาหาร การกระจายอาหาร และการเข้าถึงข้อมูลแบบเรียลไทม์ รวมถึงการใช้ระบบการวิเคราะห์และคาดการณ์ เพื่อส่งเสริมอาหารเพื่อสุขภาพผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืนและเท่าเทียม และจัดการกับความเหลื่อมล้ำทางความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการผ่านการมีส่วนร่วมในข้อตกลงร่วมมือที่สมัครใจและยอมรับร่วมกัน รวมถึงผ่านการถ่ายโอนเทคโนโลยี ข้อตกลงบันทึกความเข้าใจ และการเป็นหุ้นส่วนระหว่างภาครัฐและเอกชน (นวัตกรรมเพื่อ FSN)
18. เพิ่มการลงทุนที่รับผิดชอบในระบบเกษตรนิเวศและแนวทางนวัตกรรมอื่นๆ โดยตระหนักถึงความสำคัญของการร่วมสร้างความรู้ที่มีส่วนช่วยให้การเปลี่ยนแปลงไปสู่ระบบเกษตรและอาหารที่ครอบคลุม ทนทาน และยั่งยืนยิ่งขึ้น พร้อมทั้งยอมรับบทบาทของระบบเหล่านี้ในการช่วยให้เข้าถึงอาหารเพื่อสุขภาพอย่างเท่าเทียม (แนวทางเกษตรนิเวศและนวัตกรรมอื่นๆ)
19. [เพิ่มการลงทุนที่รับผิดชอบในการวิจัย นวัตกรรม บริการให้คำปรึกษา และบริการด้านการส่งเสริมและการสร้างความยืดหยุ่น เพื่อให้บริการเหล่านี้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ที่ยากจนที่สุดเปราะบางที่สุด และผู้ที่มีความเสี่ยงจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง โดยมีเป้าหมายเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและ

การกีดกัน ในการร่วมมือกับมหาวิทยาลัย สถาบันวิจัย ภาคเอกชน และองค์กรภาคประชาสังคม โดยเฉพาะจากประเทศกำลังพัฒนา พร้อมทั้งส่งเสริมการถ่ายโอนเทคโนโลยีตามข้อตกลงร่วมใจ ในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับนานาชาติ โดยเคารพสิทธิมนุษยชนและปกป้อง ความรู้ดั้งเดิมและภูมิปัญญาท้องถิ่น] (การวิจัยและการส่งเสริมที่ครอบคลุม)

20. เพิ่มการลงทุนอย่างรับผิดชอบในโปรแกรมการฝึกอบรมวิชาชีพ การพัฒนาทักษะ การฝึกงาน การจับคู่ตำแหน่งงาน โปรแกรมพี่เลี้ยง การสอนผู้ประกอบการ การศึกษาด้านธุรกิจ บริการบ่มเพาะ ธุรกิจ และโปรแกรมให้คำปรึกษาด้านการจัดการ รวมถึงการปรับปรุงความเชื่อมโยงระหว่างตลาดและ ผู้ที่เผชิญกับความไม่เท่าเทียม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรี เยาวชน ชนพื้นเมือง และชุมชนท้องถิ่น (การศึกษาด้านธุรกิจเพื่อโอกาสในการทำงาน)

สภาพแวดล้อมด้านอาหารรวมถึงการแปรรูปและการค้าปลีก

รัฐบาลควร:

21. ส่งเสริมการวางแผนเชิงรุกสำหรับสภาพแวดล้อมด้านอาหาร รวมถึงในพื้นที่ที่มีการเติบโตของ ประชากรและการขยายตัวของเมืองอย่างรวดเร็ว เพื่อให้แน่ใจว่าประชากรทั้งหมด โดยเฉพาะกลุ่ม ที่เสี่ยงต่อการขาดแคลนอาหารและการขาดสารอาหาร เช่น เด็ก มีการเข้าถึงอาหารที่เพียงพอ เหมาะสมทางวัฒนธรรม ราคาไม่แพง ปลอดภัย และมีคุณค่าทางโภชนาการเพื่อสุขภาพที่ดี ซึ่งอาจ รวมถึงมาตรการทางการเงินเพื่อส่งเสริมอาหารที่ดีต่อสุขภาพ พร้อมทั้งแก้ไขความไม่สมดุลของอำนาจ และความไม่เท่าเทียมกันระหว่างผู้มีบทบาทในระบบเกษตรและอาหาร (สภาพแวดล้อมด้านอาหาร ที่ดีต่อสุขภาพ)
22. รัฐบาล ควรส่งเสริมกลยุทธ์ แนวทาง และเครื่องมือสำหรับการติดฉลากโภชนาการ และสนับสนุน มาตรการที่เหมาะสมซึ่งอิงหลักฐานและวิทยาศาสตร์ รวมถึงการพิจารณาแผนการติดฉลากด้านหน้า บรรจุภัณฑ์ (Front of the Package Labeling - FOPL) ที่มีหลักฐานและวิทยาศาสตร์หลายแหล่ง ประกอบ (ซึ่งอาจรวมถึงการติดฉลากแบบตีความและให้ข้อมูล) โดยคำนึงถึงมาตรฐาน คำแนะนำ และแนวทางที่จัดทำโดยคณะกรรมการโคเด็กซ์ โอลิเมนทารีอุส และมาตรฐานอื่นๆ ที่ตกลงร่วมกัน ในระดับนานาชาติและระดับประเทศ เพื่อช่วยผู้บริโภคในการตัดสินใจเลือกที่ดีต่อสุขภาพ โดยเน้นย้ำ ถึงผลกระทบที่มีต่อเด็ก (การติดฉลากด้านหน้าบรรจุภัณฑ์)

รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องทั้งหมดควร:

23. ปกป้องสิทธิและยอมรับบทบาทของผู้ค้าขายรายย่อยที่ไม่เป็นทางการในการตอบสนองความต้องการ ด้านความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการของประชาชน และพัฒนาความช่วยเหลือและนโยบาย เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยและปลอดภัยสำหรับพวกเขาในการขายอาหารที่ดีต่อสุขภาพ

มีคุณค่าทางโภชนาการ และปลอดภัย พร้อมทั้งเชื่อมโยงพวกเขาเข้ากับบริการทางสังคมและการเงิน เพื่อสร้างโอกาสให้พวกเขาลงทุนในธุรกิจของตนเอง (ผู้ค้าขายรายย่อยที่ไม่เป็นทางการ)

24. ดำเนินการมาตรการและนโยบายเพื่อขจัดการใช้แรงงานเด็ก โดยส่งเสริมการทำงานที่มีรายได้เพียงพอสำหรับเยาวชนที่อยู่ในเกณฑ์การทำงานตามกฎหมายและผู้ใหญ่ โดยเน้นที่คนทำงานในระบบเศรษฐกิจนอกระบบเป็นพิเศษ และดำเนินมาตรการเพื่อลดความยากจน ขัดขวางทางเศรษฐกิจและการเมืองที่นำไปสู่การใช้แรงงานเด็ก (ป้องกันการใช้แรงงานเด็ก)
25. ส่งเสริมการเข้าถึงความรู้และนวัตกรรมที่ดีขึ้นตลอดห่วงโซ่คุณค่าอาหารสำหรับผู้ยากจนและผู้เปราะบางที่สุด รวมถึงผ่านการฝึกอบรม การสร้างขีดความสามารถ และการเข้าถึงบริการต่าง ๆ ที่สามารถช่วยลดการสูญเสียอาหารและของเสียตลอดทุกขั้นตอนของห่วงโซ่คุณค่าอาหาร (การสูญเสียและของเสียทางอาหาร)
26. พัฒนาและเสริมสร้างโปรแกรมและความร่วมมือ เช่น โปรแกรมที่นำโดยรัฐหรือชุมชน รวมถึงครัวชุมชนและโปรแกรมอาหารในโรงเรียน ที่ส่งเสริมการบรรลุสิทธิในอาหารที่เพียงพอในบริบทของความมั่นคงทางอาหารของชาติ ลดความไม่เท่าเทียมและการถูกกีดกัน และส่งเสริมการเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัย มีคุณค่าเพียงพอ ราคาถูก และโภชนาการที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ยากจน ผู้เปราะบางที่สุด และกลุ่มที่มีแนวโน้มที่จะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง (การเข้าถึงอาหาร)

B. แก้ไขความไม่เท่าเทียมกันในระบบที่เกี่ยวข้อง

การเข้าถึงบริการและทรัพยากรที่ส่งผลต่อความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ

รัฐบาลควร:

27. ส่งเสริมการเข้าถึงบริการอย่างทั่วถึงและการลงทุนในบริการที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ เช่น บริการสุขภาพ การฉีดวัคซีน การฟื้นฟูสมรรถภาพสำหรับผู้พิการ การสนับสนุนด้านจิตสังคม การศึกษาในทุกกระดับ ที่พักอาศัย การจัดหาพลังงาน การสุขาภิบาล น้ำดื่มที่ปลอดภัย การขนส่ง การสื่อสาร และโครงสร้างพื้นฐานทั้งดิจิทัลและกายภาพ (การเข้าถึงบริการที่ทั่วถึง)
28. ส่งเสริมและเสริมสร้างการให้ความรู้และข้อมูลที่ใช้หลักฐานและเป็นมิตรกับผู้ใช้เกี่ยวกับโภชนาการและความเสี่ยงด้านสุขภาพที่เกี่ยวข้องกับอาหารสำหรับผู้บริโภคทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ยากจนและผู้เปราะบางที่สุด (การให้ความรู้ด้านโภชนาการ)
29. จัดตั้ง ส่งเสริม และลงทุนในการเข้าถึงโปรแกรมการคุ้มครองทางสังคมอย่างทั่วถึงเพื่อสนับสนุนความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ ซึ่งรวมถึงการวิเคราะห์และแก้ไขอุปสรรคเฉพาะในการเข้าถึงระบบคุ้มครองทางสังคม และส่งเสริมการมีส่วนร่วมขององค์กรและตัวแทนจากชุมชนท้องถิ่น

ในการออกแบบ การดำเนินงาน และการตรวจสอบนโยบายและโปรแกรมการคุ้มครองทางสังคม (การคุ้มครองทางสังคม)

30. ใช้พื้นที่ทางการคลัง เช่น มาตรการภาษีก้าวหน้า ตามความเหมาะสม เพื่อจัดลำดับความสำคัญในการให้บริการสาธารณสุขขั้นพื้นฐานและใช้ทรัพยากรที่มีอยู่เพื่อสนับสนุนกลุ่มที่ได้รับผลกระทบจากความไม่มั่นคงทางอาหารและการขาดสารอาหารอย่างเท่าเทียม และแก้ไขปัจจัยขับเคลื่อนของความไม่เท่าเทียมกัน (พื้นที่ทางการคลัง)

การค้า การลงทุน การระดมทรัพยากร และการจัดการหนี้ที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ
รัฐบาลและองค์กรระหว่างประเทศควร:

31. บูรณาการมุมมองด้านความเสมอภาคในระบบเกษตรกรรมและอาหาร โดยเน้นที่การค้า การลงทุน และนโยบายมหภาค ตระหนักถึงความจำเป็นในการจัดการกับความท้าทายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการหนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่อยู่ในหรือมีความเสี่ยงต่อภาวะหนี้สิน รวมถึงประเทศกำลังพัฒนาที่นำเข้าอาหารสุทธิ เพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนในปี 2030 (ความเสมอภาคในด้านการค้า การลงทุน และนโยบายมหภาค)
32. ส่งเสริมความโปร่งใสและการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด โดยเฉพาะผู้ยากจนและผู้เปราะบางที่สุด ในการหารือและดำเนินการตามข้อตกลงการค้าและการลงทุนพหุภาคีเพื่อส่งเสริมอาหารที่ดีต่อสุขภาพผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน เกษตรกรรมที่ยั่งยืน และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน (ความโปร่งใส)
33. เสริมสร้างระบบการค้าพหุภาคีที่มีความเป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ เปิดกว้าง โปร่งใส และครอบคลุม โดยมีองค์การการค้าโลก (WTO) เป็นศูนย์กลาง (การค้าพหุภาคีที่มีกฎเกณฑ์)
34. ประเมินผลกระทบของความไม่มั่นคงทางอาหารและโภชนาการที่เกิดจากหนี้สินแห่งชาติที่ไม่ยั่งยืนจากทุกแหล่ง และช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนาในการบรรลุความยั่งยืนทางหนี้ในระยะยาวผ่านการจัดการหนี้ที่ดี นโยบายการจัดการหนี้ การผ่อนชำระหนี้ การปรับโครงสร้างหนี้ การแลกเปลี่ยนหนี้ และการระดมทรัพยากรภายในประเทศตามความเหมาะสม โดยพิจารณาเป็นกรณี ๆ เพื่อเสริมสร้างความสามารถของประเทศต่าง ๆ ในการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง SDG 10 (การจัดการหนี้)

รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดควร:

35. ดำเนินความพยายามอย่างต่อเนื่องในการติดตามและแก้ไขปัญหาการกระจุกตัวของตลาดในทุกระดับ ซึ่งรวมถึงการให้ข้อมูลที่โปร่งใสเกี่ยวกับโครงสร้างของตลาดเกษตรระหว่างประเทศและความไม่สมดุล

ของอำนาจ และส่งเสริมความหลากหลายและการแข่งขันในระบบเกษตรกรรมและอาหาร (การกระจุกตัวของตลาดในระบบเกษตรกรรมและอาหาร)

รัฐบาลควร:

36. ดำเนินการและปรับปรุงนโยบายเกษตรให้เหมาะสมเพื่อผลลัพธ์ที่ดีขึ้นสำหรับประชาชน รวมถึงผู้ผลิตที่มีรายได้น้อยและทรัพยากรน้อย การดำรงชีวิต สภาพภูมิอากาศ ความหลากหลายทางชีวภาพ และความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ รวมถึงผ่านวิธีการเกษตรเชิงนิเวศและนวัตกรรมอื่น ๆ แนวปฏิบัติด้านเกษตรกรรมที่ดี และการแก้ปัญหาที่อิงกับวิทยาศาสตร์และหลักฐาน ซึ่งส่งผลเชิงบวกมากขึ้น ในขณะที่ลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น โดยคำนึงถึงบริบท ความจำเป็น ชีตความสามารถ และระดับการพัฒนาของแต่ละประเทศ (นโยบายเกษตรกรรม)

C. แก้ไขปัจจัยขับเคลื่อนทางสังคม การเมือง และปัจจัยอื่นๆ ที่ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกัน

ปัจจัยขับเคลื่อนความไม่เท่าเทียมกันในเชิงระบบ

รัฐบาลควร:

37. แก้ไขปัจจัยขับเคลื่อนความไม่เท่าเทียมกันในเชิงระบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ความไม่เท่าเทียมนั้นมีหลายมิติและซับซ้อน ผ่านกระบวนการกำหนดนโยบายและแนวปฏิบัติ รวมถึงการส่งเสริมการมีส่วนร่วมที่แท้จริง การมีตัวแทน และการให้ความสำคัญกับความสามารถในการตัดสินใจของผู้ที่เผชิญกับความไม่เท่าเทียม เพื่อสนับสนุนการบรรลุสิทธิในอาหารที่เพียงพอในบริบทของความมั่นคงทางอาหารของชาติ (การมีส่วนร่วมและการเป็นตัวแทน)

รัฐบาลและองค์กรระหว่างประเทศควร:

38. ส่งเสริมความสอดคล้องของนโยบายและการประสานงานในทุกระดับข้ามภาคส่วนต่าง ๆ เช่น เกษตรกรรม ปศุสัตว์ การประมง การป่าไม้ น้ำและการสุขาภิบาล สิ่งแวดล้อม สุขภาพ เศรษฐกิจ การเงิน การค้า แรงงาน และการคุ้มครองทางสังคม ผ่านการสนับสนุนแพลตฟอร์มระหว่างกระทรวงในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับนานาชาติ ที่มุ่งเน้นการลดความไม่เท่าเทียม (แนวทางแบบหลายภาคส่วน)

รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดควร:

39. ระบุและจัดการความขัดแย้งทางผลประโยชน์ รวมถึงในด้านการวิจัยและบริการให้คำปรึกษา โดยพัฒนามาตรการป้องกัน นโยบาย และกฎระเบียบที่เข้มงวดขึ้น ซึ่งรวมถึงการป้องกันไม่ให้เกิดความไม่สมดุลของอำนาจในระบบเกษตรและอาหาร และเน้นให้ความสำคัญกับผลประโยชน์สาธารณะ ความโปร่งใส และการตัดสินใจโดยกระบวนการมีส่วนร่วม (ความขัดแย้งทางผลประโยชน์)

40. เพิ่มการลงทุนที่รับผิดชอบและยั่งยืนจากทุกแหล่ง และผ่านกลไกการระดมทุนที่หลากหลาย เพื่อสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงระบบอาหารไปสู่ความเสมอภาค ยั่งยืน ครอบคลุม และยืดหยุ่น โดยเฉพาะสำหรับประเทศกำลังพัฒนา รวมถึงประเทศพัฒนาน้อยที่สุด (LDCs) ประเทศกำลังพัฒนาที่เป็นเกาะเล็ก (SIDS) และประเทศที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล (LLDCs) (การเงินที่ยั่งยืน)
41. ส่งเสริมการแบ่งปันความรู้และแนวปฏิบัติ และการถ่ายทอดเทคโนโลยีตามข้อตกลงร่วมกันโดยสมัครใจ ในทุกระดับ ได้แก่ ระดับท้องถิ่น ระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับนานาชาติ ผ่านกลไกต่าง ๆ เช่น ความร่วมมือระหว่างเหนือ-ใต้ ความร่วมมือระหว่างใต้-ใต้ และความร่วมมือไตรภาคี (การถ่ายทอดความรู้)
42. พัฒนาการสนับสนุนทางการเงินและทางเทคนิค รวมถึงการสร้างขีดความสามารถทางสถิติและการถ่ายทอดเทคโนโลยีตามข้อตกลงร่วมกันโดยสมัครใจ ผ่านกรอบนวัตกรรม เช่น ความร่วมมือระหว่างใต้-ใต้และความร่วมมือไตรภาคี เพื่อเสริมสร้างความสามารถของรัฐบาลในการลงทุนที่รับผิดชอบต่อซึ่งเกี่ยวข้องกับความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ (การสนับสนุนทางการเงินและเทคนิคเพื่อความร่วมมือ)
43. จัดการกับสาเหตุเชิงโครงสร้างของความไม่เท่าเทียมกันทางเพศ รวมถึงกฎหมาย นโยบาย บรรทัดฐานทางสังคม และทัศนคติที่เลือกปฏิบัติ สถานการณ์ความขัดแย้ง แนวปฏิบัติที่เป็นอันตรายทางจารีต และการเหมารวมทางเพศ เพื่อให้บรรลุสิทธิของผู้หญิงและเด็กผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิมนุษยชนในการดำรงชีวิตที่เพียงพอ รวมถึงสิทธิในการเข้าถึงอาหารที่เพียงพอ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การส่งเสริมนโยบายและโปรแกรมที่คำนึงถึงเพศในทุกภาคส่วน รวมถึงโปรแกรมการคุ้มครองทางสังคม เพื่อจัดการกับปัญหาความรุนแรงทางเพศ การละเมิด การแสวงหาประโยชน์ทางเพศ และการล่วงละเมิด และสนับสนุนการทำแผนที่และการลดความเสี่ยงอย่างเป็นระบบ (นโยบายความเท่าเทียมทางเพศ)
44. จัดการกับสาเหตุเชิงโครงสร้างของการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติหรือชาติพันธุ์และความไม่เท่าเทียมกัน รวมถึงกฎหมาย นโยบาย บรรทัดฐานทางสังคมและวัฒนธรรม ทัศนคติ การเหมารวมทางเชื้อชาติและชาติพันธุ์ แนวปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่เป็นอันตราย การเหยียดเชื้อชาติและการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันในศักดิ์ศรีและสิทธิ นโยบายนี้ต้องมีมาตรการที่มีประสิทธิภาพในการแก้ไขและยกเลิกกฎหมายและนโยบายสาธารณะที่สร้างและดำรงการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ (นโยบายความเท่าเทียมทางเชื้อชาติและชาติพันธุ์)
45. ส่งเสริมการจัดทำนโยบายที่ครอบคลุมคนพิการและผู้สูงอายุ รวมถึงโปรแกรมการคุ้มครองทางสังคม เพื่อความมั่นคงในรายได้ การดูแลสุขภาพและโภชนาการ รวมถึงการจัดหาและการเข้าถึงอาหารที่เพียงพอ ปลอดภัย ดีต่อสุขภาพ มีคุณค่าทางโภชนาการ และเหมาะสมทางวัฒนธรรม สิ่งนี้ต้องมั่นใจว่าผู้พิการ ผู้ป่วยเรื้อรัง และผู้สูงอายุมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการพัฒนาร่วมกันและการดำเนิน

นโยบายและโปรแกรมเหล่านี้ และเคารพสิทธิของพวกเขาในการตัดสินใจเกี่ยวกับชีวิตของตนเอง การดูแลและการรักษา (สิทธิของผู้พิการ)

รัฐบาลควร:

46. ส่งเสริมการเข้าถึงงานที่มีคุณภาพและรายได้ที่เพียงพอสำหรับทุกคนในระบบเกษตรและอาหาร โดยให้ความสำคัญกับเยาวชนและแรงงานตามฤดูกาลเป็นพิเศษ โดยการเสริมสร้างและบังคับใช้กรอบการกำกับดูแลและกฎหมายเพื่อให้แน่ใจว่าค่าจ้างเพียงพอต่อการดำรงชีวิตที่เหมาะสม (การทำงานที่มีคุณภาพ)
47. เคารพ ส่งเสริม และตระหนักถึงสิทธิแรงงาน ในขณะที่ป้องกันการละเมิดสิทธิแรงงาน รวมถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องกับแรงงานบังคับและแรงงานเด็ก เงื่อนไขการทำงานและค่าจ้างที่ไม่เท่าเทียมกัน พร้อมทั้งเสริมสร้างระบบตรวจแรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับระบบเกษตรและอาหาร (สิทธิแรงงาน)
48. พัฒนา เสริมสร้าง และดำเนินนโยบายที่มุ่งแก้ไขภาวะที่ไม่เท่าเทียมกันของผู้หญิงและเด็กผู้หญิง ในเรื่องงานบ้านและการดูแลครอบครัว นโยบายเหล่านี้อาจรวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียง การจัดการทำงานที่ยืดหยุ่น การคุ้มครองสิทธิในการเป็นมารดา การลาคลอดที่ได้รับค่าจ้าง โปรแกรมการคุ้มครองทางสังคม และการจัดหาบริการสังคมและระบบการดูแลที่เข้าถึงได้ ราคาไม่แพง ครอบคลุม และมีคุณภาพ รวมถึงการดูแลเด็ก (การลดช่องว่างทางเพศ)

วิกฤตการณ์ด้านสภาพภูมิอากาศ นิเวศวิทยา การเมือง และเศรษฐกิจ และการดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ

รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดควร:

49. จัดลำดับความสำคัญของการดำรงชีวิตและความปลอดภัยถูกคุกคามจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ การเสื่อมสภาพของที่ดิน ภัยพิบัติทางธรรมชาติ ความขัดแย้ง การยึดครอง การกระแทก วิกฤตการณ์ รวมถึงวิกฤตการณ์ที่ยืดเยื้อผ่านนโยบายเฉพาะและการจัดสรรทรัพยากร รวมถึงการพัฒนาทักษะ การยอมรับความรู้และแนวปฏิบัติของชุมชนท้องถิ่นและชนพื้นเมือง และการเพิ่มความหลากหลายของแหล่งรายได้ พร้อมทั้งเพิ่มการเข้าถึงระบบเตือนภัยล่วงหน้า การดำเนินการเชิงคาดการณ์ และบริการจัดการความเสี่ยงจากสภาพภูมิอากาศ (การปกป้องและสร้างความมั่นคงให้กับชุมชนที่เสี่ยงต่อภัยพิบัติ)
50. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการเป็นตัวแทนที่ปลอดภัยและมีความหมายสำหรับผู้ที่เปราะบางต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในกระบวนการตัดสินใจเกี่ยวกับการดำเนินการด้านสภาพภูมิอากาศในทุกระดับ (การมีส่วนร่วมในการดำเนินการด้านสภาพภูมิอากาศ)

51. แก้ไขปัญหาความไม่มั่นคงทางอาหารและการขาดสารอาหารในทุกกรณี รวมถึงในบริบทของภาวะฉุกเฉินด้านมนุษยธรรม ความขัดแย้ง รวมถึงความขัดแย้งทางอาวุธ และภัยพิบัติทางธรรมชาติ วิกฤตการณ์ และการยึดครอง โดยการส่งเสริมความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมและการพัฒนาอย่างสอดคล้องและมีการประสานงานที่ดี เช่น การสร้างความยืดหยุ่นในชุมชน พร้อมทั้งคงไว้ซึ่งความพยายามในการบรรลุการพัฒนา และปฏิบัติตามพันธกรณีด้านสิทธิมนุษยชนในระดับชาติและนานาชาติ โดยเฉพาะการบรรลุสิทธิในอาหารที่เพียงพออย่างค่อยเป็นค่อยไป และกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ (การเชื่อมโยงด้านมนุษยธรรม การพัฒนา และสันติภาพ)
52. ส่งเสริมกลไกการระดมทุนที่รับผิดชอบและยั่งยืนเพื่อสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงสู่ระบบอาหารที่มีความเสมอภาค ยั่งยืน ครอบคลุม และยืดหยุ่นมากขึ้น เพื่อบรรลุสิทธิในอาหารที่เพียงพอในบริบทของความมั่นคงทางอาหารของชาติ (การระดมทุนเพื่อการเปลี่ยนแปลงระบบอาหาร)

D. เสริมสร้างระบบข้อมูลและความรู้เพื่อทำความเข้าใจและติดตามความไม่เท่าเทียมกันในด้านที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ

การรวบรวม วิเคราะห์ และการใช้ข้อมูลด้านความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ

รัฐบาล องค์กรระหว่างประเทศ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดควร:

53. ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างศักยภาพในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการในพื้นที่ที่มีข้อมูลไม่เพียงพอ รวมถึงผ่านมหาวิทยาลัยท้องถิ่นและสถาบันวิจัย โดยตระหนักถึงวิธีการที่หลากหลายที่ใช้โดยผู้จัดทำข้อมูล โดยเน้นที่ประเทศที่ขาดแคลนทรัพยากร โครงสร้างพื้นฐาน ความรู้ข้อมูล และทักษะ เพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินใจเชิงนโยบายที่ครอบคลุมและมีส่วนร่วมซึ่งเกี่ยวข้องกับความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ (การเสริมสร้างศักยภาพข้อมูลด้านความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ)
54. ระบุและแก้ไขช่องว่างข้อมูล รวมถึงข้อมูลเชิงคุณภาพและข้อมูลที่จำแนกตามกลุ่มต่าง ๆ ผ่านการลงทุนในการรวบรวม วิเคราะห์ และใช้ข้อมูลด้านความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ โดยมีเป้าหมายเพื่อระบุและติดตามโครงสร้างและแนวโน้มที่สร้างหรือคงไว้ซึ่งความไม่เท่าเทียมกัน และประเมินว่ากลุ่มใดมีผลลัพธ์ที่แย่ที่สุดในด้านความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการในบริบทที่แตกต่างกัน การกระทำเหล่านี้ควรให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับกลุ่มที่ยากจนที่สุดและกลุ่มเปราะบางในพื้นที่ห่างไกล เพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินใจเชิงนโยบายที่มีส่วนร่วมและครอบคลุม (การปิดช่องว่างข้อมูลด้านความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ)

รัฐบาลและองค์กรระหว่างประเทศควร:

55. รวบรวมและแบ่งปันข้อมูลเพื่อติดตามแนวโน้มของตลาดในระบบเกษตรและอาหาร รวมถึงการกระจุกตัวของตลาด เพื่อนำไปสู่การออกมาตรการเชิงนโยบายที่มุ่งจัดการและป้องกันการกระจุกตัวของตลาดและความไม่เท่าเทียมกัน (ข้อมูลแนวโน้มตลาด)
56. ส่งเสริมกรอบการบริหารจัดการข้อมูลด้านความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการที่เป็นนวัตกรรมและครอบคลุม ซึ่งสร้างสมดุลระหว่างการเข้าถึง การแบ่งปัน การปกป้องความเป็นส่วนตัว และความปลอดภัย โดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างความไว้วางใจและความเชื่อมั่น ในขณะเดียวกันก็อำนวยความสะดวกในการเข้าถึงผลประโยชน์จากข้อมูลอย่างเท่าเทียม (การบริหารจัดการข้อมูลด้านความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ FSN

รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องทั้งหมดควร:

57. เพิ่มการลงทุนอย่างรับผิดชอบในการวิจัยและความรู้เกี่ยวกับระบบเกษตรและอาหาร รวมถึงการประสานข้อมูลสถิติ FSN การรวบรวมข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ เมตริกและตัวบ่งชี้ในโดเมน FSN ที่ช่วยให้การรายงานเป็นมาตรฐานระดับโลก และการพิจารณากระแสหลักในมิติต่างๆ ที่หลากหลายและซับซ้อนของ [ความไม่เท่าเทียม] [ความไม่เท่าเทียม] ในทุกแง่มุมของการวิจัย (การลงทุนในการวิจัย)
58. ส่งเสริมการพัฒนาและการใช้การวิจัยที่เน้นที่ปัจจัยเชิงระบบและปัจจัยโดยตรงของความไม่เท่าเทียม FSN โดยพิจารณาเป็นพิเศษถึงการวิจัยที่ดำเนินการในและโดยประเทศกำลังพัฒนา รวมถึงการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงมีส่วนร่วม การมีส่วนร่วมกับมหาวิทยาลัยในท้องถิ่น องค์กรภาคประชาสังคม และสถาบันความรู้ในท้องถิ่น ขณะเดียวกันก็คำนึงถึงความรู้ที่หลากหลาย เช่น ความรู้ของชาวนาเกษตรกรรายย่อย เกษตรกรรายย่อย รวมถึงผู้ผลิตอาหารแบบดั้งเดิมและขนาดเล็ก เพื่อให้แน่ใจว่าความรู้ นวัตกรรม และแนวทางปฏิบัติดั้งเดิมของพวกเขาได้รับการปกป้อง (ความรู้ที่หลากหลาย)